

[Poul Bøeg.]

tinget vil være overvejende stemning for, at der her er tale om en beslutning af en så forholdsvis vidtrækkende karakter, at det ikke er et af de områder, hvor det falder umiddelbart naturligt, at tinget ved en bemyndigelse lægger sin kompetence fra sig, men hvor tinget måske nok skal have lejlighed til selv at have det endelige ord i sagen.

Så meget om hastighedsbegrænsningerne, der jo er det centrale i dette lovforslag. Der er så yderligere denne paragraf om parkeringskorps. Der kan jeg nøjes med i al almindelighed at sige, at centrum-demokraterne finder, at den nydannelse, der dér er sket med at afkriminalisere parkeringsforseelser, er en god idé. Vi er positivt stemt over for disse parkeringskorps.

Det, der primært foreligger til afgørelse, er, om de fortsat skal være statslige og sortere under politiet, eller om de skal overføres til kommunerne. Jeg forstår fremsættelsen sådan, at det er kommunerne selv ikke indstillet på, og at der er gode erfaringer med at have disse parkeringskorps etableret under politiet i Storkøbenhavn, hvor man foreløbig har haft dem. Vi tilslutter os derfor ministerens forslag, ligesom vi finder, at man, når dette spørgsmål er afklaret, bør tænke på at indføre lignende ordninger andre steder, navnlig i andre af de større byer, og det synes ministeren jo også selv at være indstillet på.

Hvad der ellers er tilbage, f. eks. spørgsmålet om sikkerhedsseler, er jo nærmest blevet berørt af ministeren som et obiter dictum, og det kan vi vist nøjes med at tale nærmere om i udvalget.

Poul Dam (SF):

Der er ingen, der kan være i tvivl om, at vort ulykkestal i trafikken er foruroligende stort, har været det i mange år og ikke viser noget tegn på at falde. Der må altså gøres noget. Spørgsmålet er, om det, man i almindelighed tænker sig at gøre, ikke er nødløsninger, om det, der er hovedsagen, ikke er, at danske trafikanter er for dårligt uddannet, er for ansvarsløse i alt for mange tilfælde og derved gør trafikken så farlig, som den faktisk er.

Det ville være smukt, om man kunne leve med den fuldstændige frihed på disse områder. Men det ville altså forudsætte ikke

alene større ansvarsfølelse, men også en langt bedre uddannelse af motorførere og måske — som et tidligere led — af kørelærere. Måske er et af de punkter, hvor man skulle sætte ind, at få lavet en mere kvalificeret uddannelse af kørelærere, således at man sikrede sig, at de folk, der fik et kørekort, et førerbevis, ikke alene kunne køre så lang tid, prøven nu varede, men at de også virkelig kunne gøre en ansvarlig indsats i trafikken.

Det er altså nødløsninger, vi snakker om, og disse nødløsninger er af forskellig art. Jeg vil gerne sige noget generelt om, hvad man kan tænke sig. Man kan for det første tænke sig stadigt forøgede bemyndigelser til politiet ud fra den linje, der ligger bag § 13-eftersynene, nemlig at politiet når som helst har lov at genere borgerne for at kontrollere, at de ikke på nogen måde har begået noget ulovligt. Det er en politistatsopfattelse, og jeg kan ikke lide det. Det er helt misforstået. Politiet skal sætte ind, når der er sket en overtrædelse, men at politiet skal undersøge, om folk er lovlydige, er noget, der fører ind på skråplanet. Men politiet kan selvfølgelig godt lide det.

Det andet er, om man på forskellige måder kan indføre obligatoriske sikkerhedsforanstaltninger. Ministeren har i sin fremsættelse nævnt den obligatoriske brug af sikkerhedsseler, hvor man må sige, at her er vi ovre i noget, det er meget svært at kontrollere, og vi er måske også ovre i noget, hvor det er et spørgsmål, hvor meget formyndet man skal være for borgerne. Jeg drømmer ikke om at sætte mig i en bil uden at bruge sikkerhedsseler. Jeg er formodentlig kun i live, fordi jeg har brugt sikkerhedsseler. Der kan være delte meninger om, hvorvidt dette er en fordel, men det synes jeg altså selv. Men derfra at gå til at tvinge alle og enhver til at bruge sikkerhedsseler, er lige på kanten af, hvad der forekommer mig at være rimeligt.

Så er der altså den tredje metode, hvorpå vi har et eksempel her: generelle regler, som man forlanger overholdt. Herom er der vel først og fremmest det at sige, at en generel regel skal kunne kontrolleres. Fartbegrænsninger af en hvilken som helst art er jo kun noget værd, hvis borgerne har grund til at tro, at de bliver opdaget, hvis de overtræder dem. Når fartbegrænsningerne efter min